

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Švecovou ve věci

žalobkyně:

██████████ narozená ██████████
bytem ██████████
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Černým
se sídlem nábrž.T.G.Masaryka 2473, 269 01 Rakovník

proti
žalované:

██████████ narozená ██████████
bytem ██████████
zastoupená advokátem Mgr. Milanem Hadravou
se sídlem Školní 3315, 430 01 Chomutov

o částku Kč 1 000 000 Kč s přísl.

t a k t o :

I.Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku 1 000 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 1 000 000 Kč počínaje od 1.3.2012 do zaplacení, se zamítá v celém rozsahu.

II.Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v plné výši, která se určuje až v písemném vyhotovení rozhodnutí částkou 212 574 Kč, a to do 15-ti dnů od právní moci rozhodnutí k rukám právního zástupce žalované.

O d ů v o d n ě n í :

1.Žalobkyně se žalobou, podanou u Okresního soudu v Chomutově dne 7.3.2012 a následně pak na základě usnesení Okresního soudu v Chomutově č.j.: 30 C 16/2012-15, ze dne 22.10.2012, které nabylo právní moci dne 10.11.2012, postoupenou z důvodu místní nepříslušnosti Okresního soudu

v Chomutově soudu zdejšímu, domáhala vůči žalované zaplacení částky ve výši 2 250 000 Kč s příslušenstvím. V době zahájení řízení a v podstatě až do 24.6.2016 vymezovala žalobkyně nárok uplatněný vůči žalované v žalobě tak, že uplatňuje vůči žalované finanční ekvivalent za bezdůvodné obohacení za období od 8.9.2004 do 29.2.2012. Uvedla, že výše uplatněné částky vychází z připojené inzerce na pronájem naprosto srovnatelných nemovitostí, že ceny nájmu se pohybují od 5 000 Kč po 12 200 Kč týdně, že z toho je zřejmé, jaká je skutečná tržní velikost bezdůvodného obohacení, že si je však vědoma toho, že soud nařídí vypracování znaleckého posudku, že ho proto jako důkaz navrhuje. Dále uvedla, že minimální výše nájemného za měsíc by činila 25 000 Kč a že z této částky vychází i částka uvedená v petitu žaloby 2 250 000 Kč jakožto bezdůvodné obohacení za 7 let pět měsíců a 22 dní. Tvrdila, že ona byla v minulosti vlastníkem rekreační chalupy - budovy s [redacted], stojící na pozemku [redacted] a dále pak pozemků [redacted] o výměře 240 m², p.č. [redacted] o výměře 143 m², p.č. [redacted] o výměře 334 m² zapsaných na listu vlastnictví č. [redacted] pro obec a k.ú. [redacted], že tyto nemovitosti kdysi dala do zástavy za domnělou půjčku svého exmanžela [redacted], ale žalovaná jakýmsi řízením na katastrálním úřadě, které nebylo zákonné, dosáhla převodu vlastnických práv k těmto nemovitostem, že až na základě řízení zahájeného žalobkyní u Okresního soudu v Chomutově dne 8.4.2004 o určení vlastnictví k označeným nemovitostem a vedeného pod sp.zn.: 30 C 27/2005 je žalobkyně opět jejich vlastníkem, protože domnělá kupní smlouva ve prospěch žalované byla absolutně neplatná. Dále poukazovala na to, že k předání nemovitostí ve prospěch žalobkyně došlo 29.2.2012, že žalovaná nemovitosti užívala od 4.10.2001 až do 29.2.2012. Žalobkyně dále tvrdila, že podání žaloby o určení vlastnictví k nemovitostem dne 8.9.2004 znamenalo zastavení promlčecí doby ve smyslu ust. § 112 občanského zákoníku, tj. zák.č. 40/1964 Sb. K žalobě pak žalobkyně připojila jako důkaz 5 inzerátů vytištěných z internetu dne 4.3.2012 (viz č.l.: 5 až 10) a dále fotokopii titulní strany rozsudku Okresního soudu v Chomutově č.j.: 30 C 27/2005-188 s vyznačenou doložkou právní moci 12.1.2012 a s výrokovou částí, kde ve výroku pod bodem I bylo určeno, že výlučným vlastníkem předmětných nemovitostí v obci [redacted] je žalobkyně [redacted].

2.U Okresního soudu v Mostě se řízení o výše uvedené žalobě vede od 20.11.2012 pod sp.zn.: 16 C 383/2012 (viz č.l.: 17).

3.Žalobkyně nezaplatila při podání žaloby soudní poplatek z tehdy uplatněné částky 2 250 000 Kč a ani v té době nepožádala soud o osvobození od soudních poplatků. Byla proto zdejším soudem vyzvána usnesením č.j.: 16 C 1383/2012-19, ze dne 7.2.2013, k zaplacení soudního poplatku ve výši 112 500 Kč do 3 dnů od doručení výzvy. Ta byla doručena zástupci žalobkyně dne 1.3.2013 (viz č.l.: 21). Dne 4.3.2013 požádal právní zástupce žalobkyně soud o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku do 25.3.2013 z důvodu, že žalobkyně se nachází služebně v zahraničí a vrátí se až 15.3.2013. (viz č.l.: 22). Této žádosti žalobkyně soud vyhověl a přípisem ze dne 4.3.2013, doručeným zástupci žalobkyně dne 15.3.2013, žalobkyni prodloužil lhůtu pro zaplacení soudního poplatku do 31.3.2013 (viz č.l.: 22). Podáním ze dne 18.3.2013, doručeným soudem dne 20.3.2013, žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků z důvodu nepříznivých finančních poměrů s tím, aby jí soud poslal formulář používaný v řízení o osvobození od soudních poplatků. (viz č.l.: 23). Dne 12.7.2013 byl zástupci žalobkyně odeslán tiskopis „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“, který žalobkyně soudu vrátila po jeho vyplnění dne 26.7.2013 (viz č.l.: 25-28) s přílohami založenými ve spisu na č.l.: 29. Soud zjistil, že žalobkyně prodala nemovitosti v [redacted]. V rámci šetření ohledně příjmových a majetkových poměrů paní žalobkyně proto soud vyzval právního zástupce žalobkyně přípisem ze dne 3.8.2014, aby žalobkyně doplnila, kdy pozbyla vlastnické právo k nemovitostem v [redacted], jaké vlastní nemovitosti v roce 2014, jaké má příjmy jako osoba samostatně výdělečná činná. (viz č.l.: 42). Z podání žalobkyně ze dne 25.8.2014 soud zjistil, že žalobkyně na žádosti o osvobození od soudních poplatků trvá, protože

výnos z prodeje nemovitostí v [REDAKCE] prý použila na splátku půjčky a na opravu své nemovitosti č.p. [REDAKCE] v [REDAKCE] a připojila příznání k dani z příjmu za roky 2012 a 2013 (viz č.l.: 58 a č.l. 29 – přílohy). Pro potřebu posouzení výnosnosti majetku paní žalobkyně přibral soud do řízení usnesením č.j.: 16 C 383/2012-73, vydaným dne 5.2.2015, znalce pana JUDr. Ing. Josefa Bečváře, z oboru ekonomika, účetní evidence, aby podal odborné vyjádření k majetkovým a příjmovým poměrům žalobkyně v souvislosti s její žádostí o osvobození od soudních poplatků.(viz č.l.: 73). Na toto usnesení reagovala žalobkyně podáním ze dne 23.3.2015, doručeným soudu dne 25.3.2015, ve kterém uvedla, že nemůže znalci vyhovět a poskytnout mu podklady, které požaduje ohledně jejich finančních poměrů, protože by narazila na určité jiné zákonné bariéry, mající vztah k aktivitám jiných rodinných příslušníků apod., že by tím bylo podle jejího názoru prolomeno to, co chrání zákon o zveřejňování osobních údajů. Dále uvedla, že ještě před počátkem řízení a nařízení ú.j. vezme žalobu zpět co do částky 1 250 000 Kč, že předmětem řízení zůstane toliko částka 1 000 000 Kč a že na soudní poplatek z této částky, který bude činit 50 000 Kč je schopna si peníze vypůjčit. Závěrem uvedla, že žádá soud, aby pokračoval toliko v řízení o částce 1 000 000 Kč s příslušenstvím a zaslal jí výzvu k uhrazení soudního poplatku. Současně požádala, aby soud zrušil usnesení o ustanovení znalce.(viz č.l.: 77-78). Usnesením č.j.: 16 C 383/2012-78, vydaným dne 1.4.2015, soud zastavil ve výroku pod bodem I řízení o návrhu žalobkyně na příznání osvobození od soudních poplatků. Ve výroku pod bodem II zrušil usnesení o ustanovení znalce k podání odborného vyjádření o příjmových a majetkových poměrech žalobkyně č.j.: 16 C 383/2012-73, ze dne 5.2.2015. (viz č.l.: 78). Soudní poplatek ve výši 50 000 Kč žalobkyně zaplatila dne 24.4.2015 (viz záznam o složení na č.l.: 83). Usnesením č.j.: 16 C 383/2012-86, ze dne 11.1.2016, soud vyzval žalobkyni k doplacení soudního poplatku ve výši 12 500 Kč, což je částka představující 20 % z částky 62 500 Kč jako soudního poplatku z částky 1 250 000 Kč, která v případě zpětvzetí žaloby nepodléhá vrácení podle § 9 odst. 1 zák.č. 549/91 Sb., tj. zákon o soudních poplatcích. (viz č.l.: 86). Částku 12 500 Kč žalobkyně doplatila na soudní poplatek dne 19.1.2016. (viz č.l.: 89). Usnesením č.j.: 16 C 383/2012-93, vydaným dne 23.2.2016, bylo ve výroku pod bodem I rozhodnuto o částečném zpětvzetí žaloby v rozsahu částky 1 250 000 Kč. Toto usnesení nabylo právní moci dne 30.3.2016.(viz č.l.: 93).

4.Jednání ve věci – tj. o zaplacení částky 1 000 000 Kč s přísl. - bylo nařízeno na 24.6.2016. Toto jednání se konalo a při tomto jednání soud žalobkyni vyzval, aby tato specifikovala po částečném zpětvzetí žaloby o 1 250 000 Kč, jakému období má odpovídat nyní uplatněná částka 1 000 000 Kč s příslušenstvím (viz ř.l.: 104).

5.Na to reagovala žalobkyně tak, že nadále trvá na tom, že předmětem řízení je bezdůvodné obohacení, které se týká období od 8.9.2014 do 29.2.2012, že za toto období paní žalobkyně uplatňuje jako náhradu z titulu bezdůvodného obohacení částku 1 000 000 Kč a jako příslušenství pohledávky požaduje zaplatit úrok z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 1 000 000 Kč od 1.3.2012 do zaplacení, že žalobkyně nadále neakceptuje námitku promlčení, kterou uplatnila ve svém vyjádření k původnímu znění žaloby žalovaná, že odkazuje na svoje vyjádření, které podala písemně ke stanovisku žalované. (viz č.l.:104).

6.Po té právní zástupce žalobkyně při jednání dne 24.6.2016 uvedl, že ze strany soudu bylo několikrát protokolováno, že paní žalobkyně vymezuje svůj nárok jako plnění z bezdůvodného obohacení, že považuje za nutné upřesnit právní důvod plnění, a to se zřetelem k právnímu názoru, který vyslovil Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí sp.zn.: 25 Cdo 210/2008 a citoval právní věty z výroku tohoto rozhodnutí a uvedl, že paní žalobkyně uplatňuje částku 1 000 000 Kč jakožto náhradu škody - tedy újmu, která jí vznikla z toho titulu, že jí ušlo nájemné, které by ona jinak mohla dosáhnout, pokud by objekt mohla dát k dispozici jinému subjektu, že uplatňuje právo na náhradu vzniklé majetkové újmy, že se nejedná o bezdůvodné obohacení. (viz č.l.: 104). Došlo tak

ke změně dosud tvrzeného důvodu plnění, což bylo bezdůvodné obohacení, na nový důvod plnění - majetkovou újmu ve formě ušlého nájemného za období od 8.9.2004 do 29.2.2012, učiněnou při jednání, kterého se zúčastnil právní zástupce žalované. O změně žaloby bylo rozhodnuto při jednání dne 24.6.2016 usnesením, kterým soud připustil změnu žaloby spočívající ve vymezení právního důvodu plnění, že zaplacení nyní uplatněné částky 1 000 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z částky 1 000 000 Kč počínaje od 1.3.2012 do zaplacení se žalobkyně domáhá z titulu náhrady škody - tj. majetkové újmy - za období od 8.9.2004 do 29.2.2012 místo původně tvrzeného nároku z titulu bezdůvodného obohacení za stejné období. (viz č.l.: 105). Po vyhlášení usnesení o změně žaloby právní zástupce žalobkyně při jednání dne 24.6.2016 uvedl, že žalobkyně opírá jí uplatněný nárok o stejný úmysl, který měla strana žalovaná, tj. nemovitosti pronajímat s cílem získání finančního výnosu. Odpovědnost žalované za tvrzenou majetkovou újmu dovozovala žalobkyně ze skutečnosti, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005 bylo zjištěno na základě provedeného dokazování, že mezi účastnicemi se jednalo o tzv. kupní smlouvu „na oko“, která měla být dána na katastr až následně podle toho, jak se zachová manžel žalobkyně paní [REDAKCE] vůči příteli žalované, že za předpokladu, že by příteli žalované nevrátil půjčku, že teprve tehdy měla být kupní smlouva dána na katastr a měla být podle ní provedena změna zápisu vlastnického práva, respektive správně vyznačena zástava na katastru nemovitostí, že žalovaná nevyčkala, jak to mezi manželem žalobkyně a jejím přítelem dopadne, že podala tzv. kupní smlouvu „na oko“ k registraci na Katastrální úřad ihned, že jí zřejmě k tomu vedly nějaké zřejmé důvody, získat nějaký majetkový prospěch, že nelze tvrdit, že by žalovaná nejednala tak, že by se nedopustila škody ve vztahu k žalobkyni, že není pravdou, že by žalovaná nemovitosti nějak zhodnotila, že pokud tam dělala nějaké zásahy, tak to byly zásahy bez stavebního povolení, že žalovaná nemovitosti spíše poškodila, že tedy není dán důvod, aby žalobkyně žalované cokoliv platila. Za rozhodující důkaz k prokázání tvrzení žalobkyně pak označila spis Okresního soudu v Chomutově sp.zn.: 30 C 27/2005 o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem v [REDAKCE]. (viz č.l.: 105 a 106). Usnesením vyhlášeným na konci jednání dne 24.6.2016 bylo žalobkyni pod bodem I uloženo, aby tato specifikovala nárok na zaplacení částky 1 000 000 Kč s přísl. týkající se období od 8.9.2004 do 29.2.2012 tak, že vyčíslí za jednotlivé kalendářní roky výši tvrzené újmy, které nedosáhla kvůli tomu, že žalovaná měla v držení její nemovitosti v obci [REDAKCE], aby označila též důkazní návrh k prokázání uplatněného nároku jakožto tvrzené majetkové újmy, a to ve lhůtě do 15.8.2016.(viz č.l.: 107).

7.Na tuto výzvu soudu reagovala žalobkyně podáním ze dne 8.8.2016, které bylo soudu doručeno dne 10.8.2016. Pod písmenem „a“ – bod 4 – v tomto podání žalobkyně vymezila nárok na zaplacení majetkové újmy ve výši 1 000 000 Kč za období od 8.9.2004 do 29.1.2012 tak, že se sestává z majetkové újmy:

-za období 8.9.2004 až 31.12.2009 ve výši 16 800 Kč , tj. 64 měsíců po 262 Kč měsíčně,

-za období 1.1.2010 až 31.12.2010 – měsíčně 38 000 Kč /4 týdny po 9 500/ za 12 měsíců 456 000 Kč,

-za období 1.1.2011 až 31.12.2011 – měsíčně 37 600 Kč /4 týdny po 9 400/ za 12 měsíců 451 200 Kč,

-za období 1.1.2012 až 5.3.2012 – měsíčně 38 000 Kč / 4 týdny po 9 500/ za 2 měsíce 76 000 Kč.

Dále uvedla, že ve snížení částky za období od 8.9.2004 do 31.12.2009 se promítlo částečné zpětvzetí žaloby v rozsahu částky 1 250 000 Kč.

8.Jako důkazu se žalobkyně dovolávala nadále spisu Okresního soudu v Chomutově sp.zn.: 30 C 27/2005, dále inzerátů stažených z internetu dne 4.3.2012 na č.l.: 5-10, nově pak listiny od realitní kanceláře MM Reality Holding a.s., IČO: 01216783 – majitel Petr Veselý – případně jeho výslech, že důkaz znaleckým posudkem ponechává na uvážení soudu, že je třeba konstatovat, že ceny na trhu – nájmy určuje nabídka a poptávka, což ona dokládá listinnými důkazy, že to těžko může určovat znalec. (viz č.l.: 115-116).

9.Po uvedeném podrobném vymezení předmětu řízení a argumentaci žalobkyně, je třeba uvést stanovisko žalované, a to i ve fázi řízení, kdy se žalobkyně domáhala zaplacení původně žalované částky 2 250 000 Kč s příslušenstvím jakožto nároku z bezdůvodného obohacení.

10.Žalované byla žaloba s uplatněním nároku na zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši 2 250 000 Kč doručena dne 13.8.2014 (viz č.l.: 35). K tomuto nároku žalobkyně se žalovaná vyjádřila podáním ze dne 3.9.2014 tak, že s žalobou o zaplacení částky 2 250 000 Kč žalobkyni nesouhlasí, že takový nárok neuznává ani částečně, že z opatrnosti však uplatňuje námitku promlčení. Tu odůvodnila tak, že s žalobou na určení vlastnického práva k nemovitostem v [REDAKCE] nelze spojovat stavení promlčecí doby ve smyslu ust. § 112 zák.č. 40/1964 Sb., tj. občanského zákoníku. Rovněž odmítala tvrzení žalobkyně o tom, že by se ona jako žalovaná měla na její úkor bezdůvodně obohatit tak, že měla užívat po období od 8.9.2004 do 29.2.2012 nemovitosti v [REDAKCE] i k získání výnosu (zisku). Odmítala tedy tvrzení žalobkyně o tom, že by z nemovitostí v označeném období měla žalovaná brát užítky spočívající v tom, že by je nabízela k užívání za účelem výdělku (výnosu). Uvedla, že o tom její manžel jenom uvažoval, ale k realizaci takového záměru nikdy nedošlo. Nesouhlasila ani s argumentací žalobkyně, že by byly vůbec v daném případě dány zákonem stanovené předpoklady pro odpovědnost z titulu bezdůvodného obohacení, nadto že by byly dány důvody pro stanovení desetileté promlčecí lhůty pro uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení. Uvedla, že žalobkyně zcela pomíjí skutečnost, že její tehdejší manžel pan [REDAKCE] byl v konkursu, že nemovitosti v [REDAKCE] byly správcem konkursní podstaty zahrnuty do majetkové podstaty tohoto úpadce, že žalovaná na výzvu Krajského soudu v Praze podala žalobu na vyloučení nemovitostí v [REDAKCE] z konkursní podstaty, o níž bylo rozhodnuto v řízení vedeném pod sp.zn.: 53 CmI 3/2003 rozsudkem ze dne 14.4.2003 tak, že nemovitosti v [REDAKCE] byly z konkursní podstaty [REDAKCE] vyloučeny. Jinak by žalobkyně následně nemohla proti žalované vést u Okresního soudu v Chomutově řízení o určení vlastnického práva k nemovitostem v [REDAKCE], protože tyto by byly zpeněženy v rámci konkursu. Dále poukazovala to, že po skončení řízení sp.zn.: 30 C 27/2005 o určení vlastnictví k nemovitostem v [REDAKCE] u Okresního soudu v Chomutově žalovaná nemovitosti žalobkyni předala v zastoupení svým manželem [REDAKCE] na základě písemného protokolu dne 1.3.2012. (viz č.l.: 61-64).

11.Ani po té, co žalobkyně při jednání dne 24.6.2016, jak už je uvedeno výše, žalobu po jejím částečném zpětvzetí v rozsahu částky 1 250 000 Kč změnila i z hlediska právního důvodu plnění tak, že se nedomáhá zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši 1 000 000 Kč, nýbrž že uplatňuje vůči žalované k zaplacení částku 1 000 000 Kč jako náhradu majetkové újmy – ušlého nájemného, které by žalobkyně mohla v období od 8.9.2004 do 29.2.2012 dosáhnout komerčním pronajímáním nemovitostí v [REDAKCE], pokud by jí žalovaná nezabránila v realizaci jejího práva vlastníka s nemovitostmi disponovat, žalovaná s žalobou nesouhlasila. Uvedla, že i případný nárok žalobkyně na náhradu škody je promlčený, že proto na námitce promlčení trvá. Dále uvedla, že rozsudky o určovací žalobě vydané ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005, kterými byla žalobkyně určena vlastníkem nemovitostí v [REDAKCE], mají povahu deklaratorní, protože jimi bylo rozhodnuto, že žalobkyně je nadále vlastníkem předmětných nemovitostí, že se rozhodně nejednalo o žádné konstitutivní rozhodnutí, kterým by byl založen nový právní stav. Dále odmítala argumentaci žalobkyně, že v případě promlčení práva na náhradu

škody se má aplikovat v daném případě ust. § 107 odst. 3 zák.č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, protože po změně žaloby už se nejedná o tzv. synalagmatický závazek z neplatné kupní smlouvy, kdy si mají strany vrátit navzájem to, co podle neplatné kupní smlouvy získaly. Žalovaná poukazovala na to, že jí žalobkyně nevrátila kupní cenu nemovitostí, ani ji nezaplatila náhradu za investice vynaložené žalovanou do předmětných nemovitostí. Dále odkazovala na to, že v řízení o vrácení půjčky ve výši 1 000 000 Kč vedeného u Okresního soudu v Rakovníku žalobkyně sama uplatnila námitku promlčení, takže žaloba byla zmítnuta. Žalobkyně nezohlednila nijak ani to, že žalovaná zajistila výmaz zástavního práva na nemovitostech v [REDAKCE] v katastru nemovitostí zapsaných ve prospěch otce žalované pana [REDAKCE]. S tvrzením žalobkyně, že tato chtěla nemovitosti v [REDAKCE] pronajímat za účelem dosažení zisku z nájemného, nesouhlasila. Namítala, že před uzavřením tzv. kupní smlouvy „na oko“, ani po navrácení nemovitostí ke dni 1.3.2012, žalobkyně nemovitosti nikdy nepronajímala, ani se o takovém záměru nikdy nezmínila v průběhu řízení o určení vlastnictví k nemovitostem. Naopak nemovitosti v [REDAKCE] po jejich vrácení a po výmazu zástavního práva v katastru nemovitostí prodala za částku 1 700 000 Kč. Žalovaná proto namítala absenci splnění zákonných předpokladů pro vznik odpovědnosti za škodu - majetkovou újmu ve formě ušlého zisku na straně žalobkyně. Důkazy ve formě inzerátů stažených žalobkyní z internetu označila za nedostatečné. (viz č.l.: 104, 105, 106 a dále podání žalované na č.l.:120-123 a dále na č.l.: 129-130).

12.Žalobkyně ve svém podání ze dne 29.9.2016 s obranou žalované nesouhlasila. Uvedla, že na vymezení škody provedené v podání ze dne 8.8.2016 trvá, že žalovaná držela nemovitosti žalobkyně v [REDAKCE] v rozporu se zákonem, že tato porušila povinnost stanovenou jí Ústavou, že vlastnictví je proti vůli vlastníka nezczizitelné, že žalobkyně úskočným a nezákonným jednáním žalované o možnost pronajímat nemovitosti a realizovat tak zisk, přišla, že to vyplývá z přílohových spisů. (viz č.l.: 133-135).

13.Stanoviska žalobkyně a žalované, jak jsou výše uvedena, byla tedy zcela protikladná, protože žalobkyně zdůrazňovala prioritní ochranu práv vlastníka, kterou měla žalovaná porušit tím, že předložila ke vkladu do katastru nemovitostí 4.10.2001 tzv. kupní smlouvu „na oko“ a současně také smlouvu o půjčce se zástavním právem, aniž by vyčkala, až uplyne termín 24.11.2001, ve kterém měl tehdejší manžel žalobkyně [REDAKCE] vrátit příteli žalované [REDAKCE] (nyní jejímu manželovi [REDAKCE]) půjčku ve výši 1 000 000 Kč. Toto jednání žalované označila žalobkyně za jednání úmyslné, které zbavilo žalobkyni výkonu jejích vlastnických práv, protože v katastru nemovitostí byla zapsána jako vlastníka nemovitostí v [REDAKCE] žalovaná, a to až do doby pravomocného skončení řízení o určení vlastnictví vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005.

14.Důsledně tomu soud postupoval ve věci tak, že po provedení důkazů, a to při jednání dne 24.6.2016 spisem Okresního soudu v Chomutově sp.zn.: 30 C 27/2012 (v rozsahu vymezeném v protokolu o jednání na č.l.: 106), dále zprávou Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov ze dne 13.8.2014 (na č.l.: 49), dále kupní smlouvou uzavřenou mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] ze dne 24.2.2014, dále předávacím protokolem ze dne 1.3.2012 a plnou mocí ze dne 27.2.2012 (viz č.l.: 108 a 109), a po jejich doplnění při jednání dne 13.2.2017 o výsledcích svědka [REDAKCE], manžela žalované, dále o výsledcích svědka [REDAKCE] jako tvůrce listinného důkazu na č.l.:117, dále listinou na č.l.: 117, dále listinou na č.l.: 125 označenou jako návrh na výmaz zástavního práva, emailovou korespondencí na č.l.: 124, inzeráty vytištěnými z internetu dne 4.3.2012 založenými na č.l.: 5 až 10, dále dopisem právního zástupce žalobkyně ze dne 4.12.2007 adresovaným dřívějšímu právnímu zástupci žalované Mgr. Davidu Burjánkovi, vydal dne 13.2.2017 podle ust. § 152 odst. 1 věta druhá zák.č. 99/1963 Sb., tj. občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) mezitímní rozsudek, kterým rozhodl jen o základu předmětu řízení tak, že nárok žalobkyně na náhradu škody ve formě ušlého zisku na

nájemném za období od 8.9.2004 do 1.3.2012 je co do základu dán, že určení výše tohoto nároku a rozhodnutí o nákladech řízení se zůstávají konečným rozhodnutím ve věci.(viz č.l.:158 a dále č.l.: 174-178).

15.Proti mezitímnímu rozsudku ze dne 13.2.2017, č.j.: 16 C 383/2012-159, podala dne 11.4.2017 odvolání žalovaná (viz č.l.: 188-194).

16.O odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku č.j.: 16 C 383/2012-159, ze dne 13.2.2017, rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem bez nařízení jednání usnesením č.j.: 11 Co 183/2017-227, vydaným dne 31.5.2018, tak že mezitímní rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Námitku žalované, že ve věci bylo rozhodnuto podjatým soudcem, neshledal odvolací soud důvodnou (viz odst. 17 a 18 odůvodnění usnesení na č.l.: 230).

17.Odvolací soud se zabýval nejprve přezkumem rozhodnutí soudu prvního stupně o námitce promlčení, které se dovolávala žalovaná. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že tvrzená škoda (ušlý zisk z nájemného) začala žalobkyni vznikat až v období, za něž tento ušlý zisk požadovala. Dále uvedl, že z hlediska správného posouzení v řízení uplatněné námitky promlčení, je třeba vycházet z podání žalobkyně, které bylo soudu prvního stupně doručeno dne 10.8.2016 (č.l.: 115-117), ve kterém žalobkyně zcela konkrétně specifikovala žalovanou částku včetně období, za které částku požaduje. (viz odst. 23 odůvodnění). Dále odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně uvedl, že nesouhlasí se závěrem soudu prvního, že na daný případ dopadá desetiletá objektivní promlčecí doba, protože žalovaná zbavila žalobkyni vlastnického práva k předmětným nemovitostem úmyslným jednáním. Uvedl, že pro takový závěr odvolací soud postrádá jakákoliv skutková zjištění a označení důkazů, o které lze takový závěr opřít (viz odst. 24 odůvodnění). Dále odvolací soud vyslovil nesouhlas s názorem soudu prvního stupně, že by důvodně uplatněná námitka promlčení byla v rozporu s dobrými mravy podle ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/1964 Sb. Odkázal soud prvního stupně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.5.2011, sp.zn.: 30 Cdo 4112/2010, dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26.10.2011, sp.zn.: 30 Cdo5079/2009, dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2001, sp.zn.: 25 Cdo 2905/99, dále na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2012, sp.zn.: 25 Cdo 742/2010. Uvedl, že odvolací soud je přesvědčen, že námitka promlčení uplatněná v posuzované věci dobrým mravům neodporuje, když její uplatnění není výrazem zneužití práva žalované na úkor paní žalobkyně.(viz odst. 25 odůvodnění). Odvolací soud uvedl, že souhlasí s názorem soudu prvního stupně, že podání žaloby o určení vlastnictví nemělo za následek stavení promlčecí doby u práva na plnění ve smyslu ust. § 112 občanského zákoníku, jak se mylně domnívala žalobkyně. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn.: 29 Odo 565/2001 s tím, že po dobu trvání řízení o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005 ke stavení běhu promlčecí lhůty k uplatnění práva žalobkyně na náhradu škody v podobě ušlého zisku z nájemného nedošlo. (viz odst. 26 odůvodnění). Pokud se týče dalšího postupu ve věci, dal odvolací soud soudu prvního stupně pokyn, aby nejprve vyřešil otázku splnění či nesplnění předpokladů promlčení práva na náhradu škody s tím, že v případě jejich splnění se již nebude zabývat prokázáním odpovědnosti za škodu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5.2.2012, sp.zn.: 25 Cdo 2353/2009, ve kterém je uvedeno, že jestliže se účastník občanského soudního řízení dovolal promlčení, nemůže soud promlčené právo přiznat a žalobu v takovém případě zamítné; to platí u práva na náhradu škody i v případech, ve kterých není ještě prokázána odpovědnost za škodu nebo výše škody, že tedy soud prvního stupně se proto bude zabývat případnou odpovědností žalované za tvrzenou škodu jen v případě a v takovém rozsahu, ve kterém shledá námitku promlčení nedůvodnou. (viz odst. 27 a dále odst. 33 odůvodnění).

18.Z ust. § 226 odst. 2 občanského soudního řádu vyplývá, že bylo-li rozhodnutí odvolacím soudem zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, je soud prvního stupně vázán právním názorem

odvolacího soudu. Důsledně tomu se soud při novém rozhodování ve věci řídil výše uvedeným právním názorem odvolacího soudu a jeho pokyny uvedenými v usnesení č.j.: 11 Co 183/2017-227, ze dne 31.8.2019., a to za situace, kdy žalobkyně podala dne 13.9.2018 proti tomuto usnesení v duchu tam uvedeného poučení dovolání k Nejvyššímu soudu ČR (viz č.l.: 254-257 plus obálka na č.l.: 258), které však bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR č.j. 25 Cdo 4071/2018-272, vydaným dne 28.11.2018, odmítnuto z důvodu podle ust. § 238 odst. 1 písm. k) občanského soudního řádu, dle kterého není dovolání přípustné proti rozhodnutím, kterým odvolací soud zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. (viz č.l.: 272).

19.V rámci nového projednání věci se tedy soud prvního stupně řídil pokyny a právním názorem odvolacího soudu vysloveným v jeho usnesení č.j.: 11 Co 183/2017-227., ze dne 31.5.2018, neboť v důsledku odmítnutí dovolání žalobkyně Nejvyšším soudem ČR, nedošlo k žádným změnám v tomto usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem.

20.Při jednání dne 12.8.2019 soud zjistil, že procesní stanoviska účastníků se ani po rozhodnutí odvolacího soudu nezměnila. Žalobkyně na podané žalobě nadále trvala s tím, že dává žalované ke zvážení možnost uzavření smíru, pokud by žalovaná byla ochotna plnit na uplatněný nárok žalobkyně za období kratší, než je uvedeno v žalobě, resp. jaká částka by byla z uplatněného nároku pro paní žalovanou přijatelná k plnění. Žalobkyně sama však nekonkretizovala, na jakou částku a za jakých dalších podmínek navrhuje uzavření případného smíru. (viz č.l.: 292).

21.Žalovaná poukázala na skutečnost, že návrh žalobkyně na uzavření smíru je neurčitý, protože v něm není uvedena částka, kterou si žalobkyně představuje jako dostatečnou, pokud by se mělo zamezit dalšímu pokračování tohoto řízení, že s takovým návrhem přichází právní zástupce žalobkyně až při jednání, kdy zástupce žalované nemá možnost návrh konzultovat s žalovanou, která se z účasti na jednání omluvila. Uvedl, že od žalované nemá žádný pokyn, že by se tato vůbec k nějakému plnění vůči žalobkyni zavázala. Uvedl, že žalovaná trvá na zamítnutí žaloby.

22.Soud splnil vůči žalobkyni a žalované poučovací povinnost podle ust. § 118a) odst. 1 občanského soudního řádu, když podle názoru odvolacího soudu žalobkyně a žalovaná dosud nevyčítaly všechny rozhodné skutečnosti nebo že je uvedly neúplně, přičemž soud vůči nim tuto svou poučovací povinnost nesplnil a nevyzval je, aby svá tvrzení doplnily. Jednání pak odročil na 16.10.2019 ve 13:00 hodin. (viz č.l.: 293).

23.Na poučení soudu podle ust. § 118a) odst. 1 o.s.ř. reagovala žalovaná podáním ze dne 13.9.2019, ve kterém uvedla, že neměla žádné poznatky o tom, že by žalobkyně měla v úmyslu předmětné nemovitosti pronajímat, nebo že by tak činila v minulosti, že vůči žalované žalobkyně poprvé uvedla, že měla v úmyslu nemovitosti pronajímat až při jednání u Okresního soudu v Mostě dne 24.6.2016, že žalovanou v průběhu řízení o určovací žalobě vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005 nikdy nevyzvala k vrácení nemovitostí z důvodu, že je chce pronajímat. Dále odkazovala na to, že nemovitosti žalobkyně po jejich vrácení prodala paní [REDAKCE], přestože nemusela částku 1 000 000 Kč hradit jako pohledávku do konkursní podstaty jejího bývalého manžela [REDAKCE] protože žaloba byla proti ní rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku č.j.: 3 C 962/2004-139, ze dne 25.10.2012, zamítnuta, že rozsudek nabyl právní moci 8.1.2013.Dále žalovaná uvedla, že ona nikdy netvrdila, že by nemovitosti využila ke komerčním účelům a ani nic takového nepřipravovala. Uvedla, že nadále trvá na zamítnutí žaloby. (viz č.l.: 307-310).

24.Žalobkyně reagovala na poučení soudu podle ust. § 118a) odst. 1 o.s.ř. podáním ze dne 16.9.2019, ve kterém mimo jiného uvedla, že žalovaná porušila povinnost stanovenou v ust. § 415

občanského zákoníku, protože si počínala v rozporu s právem i faktickým stavem a zneužila dobré víry žalobkyně tak, že ji za jejími zády zbavila vlastnických i užívacích práv, ač ji nic k takovému konání neopravňovalo. Dále uvedla, že pronajímat nemovitosti bylo možné až po předání nemovitostí, ale že nic nebrání tomu, aby byla uplatňována náhrada za ušlý výnos, i za období, kdy toto dělat nemohla, ač by jinak chtěla. Navrhovala, aby soud provedl dodatečný výsledek žalobkyně k jejímu tvrzení o možnosti a úmyslu nemovitosti pronajímat. Dále žalobkyně navrhla v doplňujícím podání ze dne 24.9.2019, aby soud provedl důkaz výsledkem svědků [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], jakožto osob, které měly zájem o pronájem nemovitostí. (viz č.l.: 313 až 317).

25. Při jednání dne 16.10.2019 soud účastníky a jejich zástupce vyrozuměl o tom, že s poukazem na ust. § 226 odst. 1 občanského soudního řádu se s ohledem na právní názor a pokyny odvolacího soudu uvedené v jeho usnesení č.j.: 11 Co 183/2017-227, ze dne 31.5.2018, bude zabývat věcí přednostně se zřetelem k posouzení námitky promlčení, které se dovolává nadále žalovaná, že pokud shledá námitku promlčení důvodnou, nebude provádět dokazování k prokázání předpokladů odpovědnosti za škodu a její výše (viz bod č. 26 odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu na č.l.: 231), že tedy bude vycházet z důkazů již provedených při jednání dne 24.6.2016 a 13.2.2017 a z dále z toho, co v řízení vyšlo najevo.

26. Dále soud uvedl, že podle obsahu spisu, je předmětem řízení nárok žalobkyně na náhradu škody – majetkové újmy z titulu ušlého zisku ve výši 1 000 000 Kč, kterého by tato mohla dle jejího mínění dosáhnout pronajímáním nemovitostí v [REDACTED] v období od 8.9.2004 do 29.2.2012, což jako změnu důvodu plnění přednesl zástupce žalobkyně až při jednání dne 24.6.2016, a to ve spojení s následným písemným podáním žalobkyně ze dne 8.8.2016, doručeným soudu dne 10.8.2016, neboť do té doby žalobkyně zdůvodňovala uplatněný nárok tak, že se jedná o bezdůvodné obohacení, ke kterému došlo na straně žalované užíváním nemovitostí žalobkyně bez právního důvodu. V této souvislosti proto soud poukázal na to, že usnesením vyhlášeným při jednání dne 24.6.2016 podle ust. § 95 odst. 1 změnu žaloby spočívající ve změně důvodu plnění, připustil. (viz č.l.: 105). V této souvislosti účastníky soud seznámil s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem ČR v jeho rozhodnutí sp.zn.: 29 Cdo 2614/2011, ze dne 29.8.2013, které se týká účinků změny návrhu na zahájení řízení a ve kterém je uvedeno, že jestliže v průběhu řízení žalobce žalobu postupem dle § 95 o.s.ř. změní, že hmotněprávní účinky změněné žaloby (tímto způsobem nově uplatněného nebo nově uplatněné části nároku) nastávají až dnem, kdy došla soudu taková změna žaloby. S námitkou žalobkyně, že se pouze jednalo o upřesnění původní žaloby podané dne 7.3.2012 se soud neztotožnil, protože dne 24.6.2016 žalobkyně opřela svůj nárok na zaplacení částky 1 000 000 Kč jakožto náhrady škody z titulu ušlého nájemného, které by mohla získat pronájmem nemovitostí v případě, že by s nimi mohla disponovat, o novou dříve nezmiňovanou skutečnost, že chtěla nemovitosti využívat ke komerčním účelům s cílem dosáhnout výnos ve formě nájemného. Jednalo se tedy o jiné skutkové vymezení uplatněného nároku oproti žalobě ze dne 7.3.2012. Soud proto při posuzování námitky promlčení uplatněné žalovanou dospěl k závěru, že k uplatnění práva na zaplacení majetkové újmy – náhrady škody ve výši 1 000 000 Kč s příslušenstvím z titulu ušlého zisku z pronájmu nemovitostí v [REDACTED] došlo teprve změnou žaloby, učiněnou do protokolu při jednání dne 24.6.2016 (viz č.l.: 105) a následně doplněnou písemným podáním žalobkyně ze dne 8.8.2016, doručeným soudu dne 10.8.2016. (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.: 29 Cdo 2614/2011 ze dne 29.8.2013). Dále vzal soud v úvahu, že uplatněná částka 1 000 000 Kč podle žalobkyně představuje souhrnnou výši majetkové újmy za období od 8.9.2004 do 29.2.2012 s tím, že její struktura je vymezena v podání ze dne 8.8.2013 (viz č.l.: 115-116).

27. V rámci právního posouzení námitky promlčení pak soud vycházel z níže uvedené právní úpravy.

28.Podle ust. § 3036 zák.č. 89/2012 Sb. , tj. občanský zákoník účinný od 1.1.2014 (dále jen „zák.č. 89/2012 Sb.“), platí, že podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby , které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, které se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

29.Podle ust. § 3079 odst. 1 zák.č. 89/2012 Sb. platí, že právo na náhradu škody vzniklé porušením právní povinnosti stanovené právními předpisy , k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tzn. před 1.1.2014, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů.

30.V daném případě se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení částky 1 000 000 Kč s přísl. jako náhrady škody – majetkové újmy ve formě ušlého nájemného za pronájem nemovitostí v [REDACTED] za období od 8.9.2004 do 29.2.2012. Důsledně tomu vychází posouzení námitky promlčení z právní úpravy účinné v období od 8.9.2004 do 29.2.2012, což byl především zákon č. 40/1964 Sb., tj. občanský zákoník v tehdy účinném znění (dále jen „zák.č. 40/64 Sb.“).

31.Vzal proto v úvahu, že podle ust. § 106 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. se právo na náhradu škody promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, tj. tzv. dvouletá subjektivní promlčecí doba. V duchu názoru odvolacího soudu, že škoda začala žalobkyni vznikat až v období, za které ji tato požaduje, že počátek vzniku škody nelze ztotožnit jen s událostí , z níž škoda vznikla (viz č.l.: 230 odst. 23), pak soud dospěl k závěru, že vědomost o škodě a o její alespoň orientační výši měla žalobkyně poprvé ke dni 8.9.2004 a že v tento den již měla též vědomost o tom, kdo jí za tvrzenou škodu odpovídá, a sice, že odpovědnou osobou má být žalovaná. Svou povahou je škoda – majetková újma – ve formě ušlého zisku postupně se zvyšující újmou, jestliže by poškozený zisku skutečně za pravidelného běhu věcí dosáhl. Nemá však charakter opětujiícího se plnění ve formě peněžitého důchodu , které by bylo možno přiznat jako rentu do budoucna a které by se tak promlčovalo jako celek s počátkem běhu promlčecí doby od vzniku první dílčí újmy (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.: 25 Cdo 3320/2011 ze dne 26.2.2014).

32.V ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb. pak byla stanovena délka a počátek objektivní promlčecí doby, a to tak, že právo na náhradu škody se promlčí nejpozději za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně za deset let, ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

33.Tzn., že nejde-li o škodu na zdraví, je u práva na náhradu škody dvojí promlčecí doba, subjektivní dvouletá a objektivní tříletá, resp. desetiletá. Jejich počátek je stanoven odlišně a zároveň platí, že ve svém běhu jsou na sobě nezávislé. Skončí-li běh kterékoliv z nich, právo se bez ohledu na druhou z nich promlčí. Počátek běhu objektivní promlčecí doby se váže k události, z níž škoda vznikla, přičemž tento pojem zahrnuje nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné.

34.Za situace, kdy žalobkyně tvrdila, že jí škoda vznikla od 8.9.2004 a v období následujícím, odkdy tato náhradu škody požadovala, soud konstatuje, že v daném případě pojem události , z níž škoda vznikla, zahrnuje tvrzený protiprávní úkon, který měl vést ke vzniku škody, tj. neplatná kupní smlouva ze dne 28.8.2001 a její vklad do katastru nemovitostí dne 4.10.2001, nýbrž i vznik škody samotné, což bylo dne 8.9.2004, od kterého začala žalobkyně požadovat náhradu škody ve formě ušlého zisku, a to ve výši 262 Kč měsíčně až do 31.12.2009, čemuž odpovídá za 64 měsíců částka 16 800 Kč. (viz podání na č.l.: 115). Tzn., že v daném případě začala běžet subjektivní dvouletá

promlčecí doba od 8.9.2004 a od 8.9.2004 začala běžet z uvedených důvodů také objektivní tříletá promlčecí doba, respektive i případná desetiletá promlčecí doba, ta však za předpokladu, že by žalobkyně prokázala, že žalovaná by jednala skutečně v úmyslu žalobkyni škodu způsobit, tj. vyvolat následek – majetkovou újmu ve formě ušlého zisku tedy ušlého nájemného z pronájmu nemovitostí. Muselo by se jednat o takové protiprávní jednání žalované, které by zasáhlo do průběhu děje vedoucího k určitému zisku, nikoliv jen o tvrzené zmaření zamýšleného podnikatelského záměru, v daném případě zamýšleného komerčního využití nemovitostí. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 25 Cdo 818/2005 ze dne 25.1.2006). Ze spisu Okresního soudu v Chomutově sp.zn.: 30 C 27/2005, pod kterou bylo vedeno mezi žalobkyní a žalovanou řízení o žalobě o určení vlastnictví k nemovitostem v [REDAKCE], bylo pouze zjištěno, že žalobkyně byla jak ke dni 28.8.2001, tak ke dni 4.10.2001, zapsána v katastru nemovitostí na LV [REDAKCE] pro k.ú. a obec [REDAKCE] jako výlučný vlastník nemovitostí v [REDAKCE]. Soud se tam nesetkal s žádným tvrzením žalobkyně o tom, že by nemovitosti v [REDAKCE] využívala komerčně, popřípadě, že by takové jejich využití do budoucna připravovala. V takovémto případě pak žalobkyně nemůže tvrdit, že žalovaná s ní uzavřela fiktivní kupní smlouvu v úmyslu znemožnit žalobkyni komerční využití nemovitostí. (viz spis OS Chomutov sp.zn.: 30 C 207/2005 – č.l.: 126 výslech žalobkyně). Soud prvního stupně shodně jako odvolací soud má za to, že v daném případě nelze úspěšně tvrdit, že je dán předpoklad pro desetiletou objektivní promlčecí dobu podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb., protože kupní smlouvou uzavřenou dne 28.8.2001 tzv. „na oko“, která měla být vložena do katastru nemovitostí nejdříve po 24.11.2001, dokdy měl manžel žalobkyně [REDAKCE] vrátit příteli žalované půjčku ve výši 1 000 000 Kč, žalovaná nezasáhla do průběhu děje vedoucího k určitému zisku z pronájmu nemovitostí v [REDAKCE], protože žádný takový děj ani neprobíhal a ani se nepřipravoval. Námitku promlčení lze proto v daném případě posoudit toliko na základě subjektivní dvouleté promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 1 a na základě objektivní tříleté promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb., přičemž jak subjektivní dvouletá promlčecí doba, tak i objektivní tříletá promlčecí doba začaly běžet až od 8.9.2004, neboť až od tohoto dne začala žalobkyně náhradu škody požadovat.

35.Z ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. vyplývá, že právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat.

36.Z ust. § 101 odst. 2 a 3 zák.č. 40/64 Sb. vyplývá, že právo na náhradu majetkové újmy – škody – se promlčuje.

37.V ustálené soudní praxi dlouhodobě platí, že dovolá-li se účastník občanského soudního řízení promlčení, nemůže soud promlčené právo (nárok) přiznat, návrh v takovém případě zamítne. To platí u práva na náhradu škody i v případech, kdy není ještě prokázána odpovědnost za škodu nebo výše škody. K posouzení okolností významných pro délku a počátek běhu promlčecí doby je však zpravidla nezbytné vyjasnit si povahu uplatněného nároku, tj. v čem spočívá žalobou tvrzená škoda, jejíž náhrady se žalobce domáhá. K tomu došlo ze strany žalobkyně jejím podáním ze dne 8.8.2016, doručeným soudu dne 10.8.2016, které navázalo na úkon – změnu žaloby učiněnou dne 24.6.2016 při jednání. (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.:25 Cdo 3401/2011 ze dne 28.5.2014 a dále protokol na č.l.: 104-105 podání žalobkyně na č.l.: 115-116).

38.V případě nároku žalobkyně na zaplacení náhrady škody za období od 8.9.2004 do 31.12.2009 ve výši 16 800 Kč dospěl soud k závěru, že za situace, kdy nárok na náhradu této škody – ušlého nájemného - žalobkyně uplatnila u soudu teprve návrhem na změnu žaloby ze dne 24.6.2016 ve spojení s podáním z 8.8.2016, jedná se o nárok uplatněný po marném uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb., tak po marném uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb., takže námitka promlčení uplatněná

žalovanou podle ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. byla důvodná a soud proto žalobu o náhradu škody ve výši 16 800 Kč musel zamítnout.

39.V případě nároku žalobkyně na zaplacení náhrady škody ve výši 451 200 Kč za období od 1.1.2010 do 31.12.2010 dospěl soud taktéž k závěru, že za situace, kdy žalobkyně uplatnila tento svůj nárok teprve změnou žaloby z 24.6.2016 ve spojení s podáním ze dne 8.8.2016, stalo se tak po marném uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb., tak i po marném uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb. Žalovaná se podle ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. úspěšně dovolala promlčení i v případě tohoto nároku. Soud proto musel žalobu zamítnout i v této části.

40.Pokud se jedná o nárok žalobkyně na náhradu škody ve výši 451 200 Kč uplatněnou za období od 1.1.2011 do 31.12.2011 dospěl soud rovněž k závěru, že za situace, kdy žalobkyně uplatnila tento nárok teprve změnou žaloby z 24.6.2016 ve spojení s podáním ze dne 8.8.2016, že se tak stalo po marném uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb., tak i po marném uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb. Žalovaná se podle ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. úspěšně dovolala promlčení i v případě tohoto nároku .Důsledně tomu musel soud žalobu zamítnout i v této části.

41.V případě nároku žalobkyně za zaplacení náhrady škody ve výši 76 000 Kč za období od 1.1.2012 do 29.2.2012 dospěl soud taktéž k závěru, že za situace, kdy žalobkyně uplatnila tento svůj nárok teprve změnou žaloby z 24.6.2016 ve spojení s podáním ze dne 8.8.2016, že se tak stalo až po marném uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 1 , jakož i po marném uplynutí tříleté objektivní promlčecí doby podle ust. § 106 odst. 2 zák.č. 40/64 Sb. Žalovaná se proto i v tomto případě dovolala úspěšně podle ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. námitky promlčení, takže soud musel žalobu zamítnout i v této části.

42.Žalobkyně žádala, aby soud k námitce promlčení uplatněné žalovanou nepřihlížel z důvodu, že je podle jejího názoru uplatněna v rozporu s ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb., tedy v rozporu s dobrými mravy. Poukazovala zejména na to, že soud by měl vzít v úvahu, že žalovaná ji z jejího pohledu zákeřně a lstivě zbavila vlastnictví k nemovitostem v [REDAKCE] tím, že předložila dne 4.10.2001 neplatnou kupní smlouvu ze dne 28.8.2001 na Katastrální úřad v Chomutově k rozhodnutí o vkladu vlastnického práva žalované k předmětným nemovitostem, ač tak učinit nemusela, protože se jednalo jenom o kupní smlouvu „na oko“, která neměla být vůbec použita v případě, že by tehdejší manžel žalobkyně pan [REDAKCE] vrátil do 24.11.2001 půjčku 1 000 000 Kč příteli (nyní už manželovi) žalované [REDAKCE]. Argumentovala dále tím, že jednání žalované týkající se vkladu znamenalo zásah maximální intenzity do vlastnického práva žalobkyně, protože vlastnictví je chráněno Ústavou ČR a také Listinou základních práv a svobod publikovanou pod č. 2/1993 Sb., že co už by mělo být intenzivnějším zásahem, aby se žalobkyně mohla úspěšně dovolat, že námitka promlčení uplatněná žalovanou je v rozporu s dobrými mravy.

43.Z ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. vyplývá, že výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

44.V článku 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod publikované pod č.2/1993 Sb. (dále jen „Listina“) je stanoveno, že každý má právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.

45.V článku 11 odst. 4 Listiny se uvádí, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu.

46.Otázku, zda se žalobkyně může úspěšně dovolávat článku 11 odst. 1 Listiny soud posoudil s přihlédnutím k obsahu rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn.: II. ÚS 77/2000 ze dne 23.1.2001, protože mezi žalobkyní a žalovanou vznikl v důsledku uzavření, respektive podepsání písemného vyhotovení kupní smlouvy ze dne 28.8.2001, vztah obligační, závazkový, nikoli vztah věcné povahy, tzn., že práva a povinnosti z takového vztahu se týkaly pouze stran tohoto vztahu, nikoli třetích osob. Z tohoto důvodu se podle názoru vysloveného Ústavním soudem ČR ve zmíněném rozhodnutí žalobkyně nemůže úspěšně dovolávat článku 11 odst. 1 Listiny, neboť ten chrání věcná práva, působící i vůči třetím osobám. Pokud měla žalobkyně pochybnost o závaznosti a platnosti kupní smlouvy, kterou posléze označovala jako kupní smlouvu „na oko“, pak je třeba uvést, že svoje vlastnické právo nijak nezajistila věcně právními prostředky, že ani neučinila žádný úkon, aby zamezila vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch žalované podle tehdy účinného zák.č. 265/1992 Sb., tj. zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Z rozhodnutí Katastrálního úřadu v Chomutově o vkladu vlastnického práva na základě kupní smlouvy ze dne 28.8.2001 č.j.: V-5170/2001 bylo zjištěno, že návrh na vklad byl podán 4.10.2001, ale vklad byl povolen až 3.12.2001 a zapsán byl do katastru nemovitostí 4.12.2001 s právními účinky vkladu ke dni 4.10.2001. To vyvrací verzi žalobkyně, že žalovaná měla ovlivňovat Katastrální úřad v Chomutově a že tento měl už dne 4.10.2001 povolit vklad vlastnického práva k nemovitostem ve prospěch žalované.(viz kupní smlouva ze dne 28.8.2001 zahrnující rozhodnutí o vkladu – ve složce na č.l.: 50). Dále je třeba uvést, že v rámci řízení o určení vlastnictví k nemovitostem v Kovářské vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005, bylo rozhodnuto ve prospěch žalobkyně z důvodu, že tzv. kupní smlouvu „na oko“ ze dne 28.8.2001 soud prvního stupně a shodně též odvolací soud posoudily jako smlouvu provázanou se smlouvou o půjčce se zástavním právem ze dne 28.8.2001 a dále se smlouvou o půjčce ze dne 28.8.2001, že kupní smlouva byla uzavřena za účelem zajištění smlouvy o půjčce, že v případě nezaplacení půjčky mělo dojít k realizaci kupní smlouvy, tj. k převodu vlastnického práva na zástavního věřitele, tedy k propadnutí zástavy. Taková smluvní ujednání svými důsledky obešla kogentní úpravu realizace zástavního práva. Kupní smlouvu proto jak soud prvního stupně, tak i soud odvolací posoudily jako absolutně neplatnou podle ust. § 39 zák.č. 40/64 Sb. pro obcházení zákona a dospěly k závěru, že proto na základě absolutně neplatného právního úkonu nemohlo dojít k převodu vlastnictví k předmětným nemovitostem z žalobkyně na žalovanou (viz rozsudek Okresního soudu v Chomutově č.j.: 30 C 27/2005-188, ze dne 18.2.2011, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j.: 11Co 377/2011-227, ze dne 24.11.2011).To znamená, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn.: 30 C 27/2005, nebylo prokázáno, že by důvodem neplatnosti kupní smlouvy o převodu nemovitostí ze dne 28.8.2001 byl zjištěn a prokázán rozpor s dobrými mravy. Rozpor právního úkonu s dobrými mravy – v daném případě námitku promlčení uplatněnou žalovanou v řízení sp.zn.: 16 C 383/2012 - je třeba podle ustálené judikatury posuzovat v každém případě individuálně, přičemž musí být vzato v úvahu, že použití ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. má místo jen ve výjimečných případech. Pro posouzení odepření účinku vznesené námitky promlčení, z důvodu jejich rozporu s dobrými mravy, jsou proto rozhodující individuální okolnosti, za nichž byla námitka promlčení uplatněna. Pokud žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.: 28 Cdo 5014/2009, ze dne 8.9.2010, je třeba uvést, že jeho užití na daný případ není příslušné s ohledem na tam posuzované okolnosti, o které v předmětném sporu mezi žalobkyní a žalovanou nešlo. Nelze totiž pominout při posouzení tvrzené nemravnosti námitky promlčení v daném případě, že žalovaná, jak bylo zjištěno z rozsudku Krajského soudu v Praze č.j.: 53 CmI 3/2003-26, vydaného dne 14.4.2003, který je v právní moci od 22.5.2003, dosáhla ve sporu se správcem konkursní podstaty úpadce [redacted] společností Horová, Mayer a spol. v.o.s., IČO: 261 80 529, že předmětné nemovitosti v [redacted] byly vyloučeny ze soupisu konkursní podstaty tohoto úpadce, ve spisu Krajského soudu v Praze sp.zn.: 36 K 19/2002, a to právě na základě kupní smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou dne

28.8.2001, když bylo konstatováno, že nebylo prokázáno, že by byla podána odporovací žaloba proti [redacted] (tehdy [redacted]), že taková žaloba ani být podána nemohla, protože ta s úpadcem [redacted] žádnou smlouvu neuzavřela. Z tohoto důvodu nemohl insolvenční správce podle zák.č. 328/1991 Sb., tj. zákon o konkursu a vyrovnání, úspěšně zapsat do soupisu konkursní podstaty nemovitosti v [redacted], které [redacted] převedla do vlastnictví třetí osoby, tj. žalované [redacted]. (viz č.l.: 66-69). V případě, že by žalovaná [redacted] ve lhůtě stanovené konkursním soudem vylučovací žalobu týkající se nemovitostí v [redacted] nepodala a nebyla by ve sporu úspěšná, zůstaly by tyto nemovitosti zapsány v konkursní podstatě úpadce [redacted] a byly by v rámci konkursu sp.zn.: 36 K 19/2002 zpeněženy, protože konkursní správce úspěšně odporoval proti žalobkyni [redacted] smlouvu o zúžení společného jmění manželů ze dne 8.11.1999. Pak by žalobkyně [redacted] již proti žalované nemohla zahájit žádné řízení o určení vlastnictví k nemovitostem v [redacted]. Právě se zřetelem k těmto specifickým okolnostem týkajícím se nemovitostí v [redacted] má soud za to, že nelze hodnotit námitku promlčení uplatněnou žalovanou v řízení o náhradu škody ve výši 1 000 000 Kč s přísl. jako nemravnou, tedy rozpornou s dobrými mravy podle ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb. Neplatná kupní smlouva ze dne 28.8.2001 nakonec paradoxně totiž vedla k možnosti zachovat, respektive navrátit, vlastnické právo žalobkyně k nemovitostem v [redacted] a k jejich fyzickému navrácení - vydání zpět do její dispozice, aniž by žalobkyně musela zaplatit [redacted] do konkursní podstaty úpadce [redacted] částku 1 000 000 Kč jako výnos z prodeje nemovitostí v [redacted] (viz rozsudek Okresního soudu v Rakovníku č.j.: 3 C 962/2004-139, ze dne 25.10.2012, kterého se dovolávala žalovaná).

47.Námitku promlčení uplatněnou žalovanou proto soud posoudil jako námitku účinně uplatněnou v souladu s ust. § 100 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb., kterou neshledal v rozporu s dobrými mravy podle ust. § 3 odst. 1 zák.č. 40/64 Sb.

48.Důsledně tomu soud o žalobě o náhradu škody ve výši 1 000 000 Kč s přísl. rozhodl na základě důvodně uplatněné námítky promlčení, aniž by musel provádět důkazy – výslech paní žalobkyně a výslech svědků navržených paní žalobkyní v jejím podání ze dne 24.9.2019 na č.l.: 316-317, a sice tak, že žalobu s poukazem na ust. § 100 odst. 1 ve spojení s ust. § 106 odst. 1 a 2 zák.č. 40/64 Sb. zamítl v celém rozsahu (viz výrok sub. I).

49.Jedná se o rozhodnutí, jímž se řízení končí. Bylo proto podle ust. § 151 odst. 1 občanského soudního řádu rozhodnuto též o náhradě nákladů řízení, a to podle principu uvedeného v ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastník, který ve věci úspěch neměl.

50.V daném případě měla plný úspěch ve věci žalovaná v řízení před soudem prvního stupně i v řízení před odvolacím soudem.

51.Při vyhlášení rozsudku bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle ust. § 151 odst. 5 občanského soudního řádu tak, že žalované byla přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši, která bude stanovena až v písemném vyhotovení rozhodnutí.

52.Žalovaná žádala zaplatit na nákladech řízení odměnu za právní zastoupení advokátem před soudem prvního stupně, kterou specifikovala v podání ze dne 17.10.2019 a jeho přílohách.

53. Výše odměny právního zástupce žalované byla stanovena podle vyhl.č. 177/1996 Sb., tj. vyhláška o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhl.č. 177/96 Sb.“).

54. Právní zástupce žalované poskytl žalované právní pomoc celkem v rozsahu 13 úkonů právní služby, přičemž za úkon právní služby z 1.9.2014 – tj. příprava převzetí zastoupení - a dále za úkon právní služby z 3.9.2014 – tj. písemné vyjádření k žalobě – mu náleží podle ust. § 7 bod č.6 vyhl.č. 177/96 Sb. odměna za jeden úkon právní služby ve výši 17 300 Kč, neboť tarifní hodnota v době vykonání těchto úkonů právní služby činila částku 2 250 000 Kč. Za tyto úkony právní služby tedy náleží právnímu zástupci žalované odměna ve výši 34 600 Kč. Po vydání usnesení o částečném zastavení řízení č.j.: 16 C 383/2012-93, ze dne 23.2.2016, které je v právní moci od 30.3.2016, činila tarifní hodnota podle ust. § 8 odst. 1 vyhl.č. 177/96 Sb. částku ve výši 1 000 000 Kč. Podle ust. § 7 bod č. 6 vyhl.č. 177/96 Sb. pak činila odměna z tarifní hodnoty ve výši 1 000 000 Kč za jeden úkon právní služby částku ve výši 12 300 Kč. Ve fázi, kdy předmětem řízení bylo zaplacení jistiny ve výši 1 000 000 Kč, poskytl právní zástupce žalované celkem 11 úkonů právní služby po 12 300 Kč, za což mu náleží odměna ve výši 135 300 Kč (jednalo se: o 2 úkony z 24.6.2016, kdy jednání přesáhlo 2 hodiny, o 1 úkon – písemné vyjádření ze dne 11.8.2016, o 1 úkon – písemné vyjádření ze dne 24.8.2016, o 2 úkony z 13.2.2017, kdy jednání přesáhlo 2 hodiny, o 1 úkon z 10.4.2017 – tj. odvolání žalované proti mezitímnímu rozsudku, o 1 úkon ze 4.10.2018 – tj. vyjádření žalované k dovolání žalobkyně, o 1 úkon z 12.8.2019 – účast na jednání, o 1 úkon z 16.10.2019 – účast na jednání). Odměna v celkové výši 169 900 Kč byla podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. zvýšena o 13 paušálních náhrad po 300 Kč, tedy o částku 3 900 Kč. V souvislosti s účastí na jednání dne 24.6.2016 přísluší právnímu zástupci žalované podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada cestovních výdajů osobním automobilem dle vyčíslení ze dne 24.6.2016 v částce 258 Kč. Dále v souvislosti s účastí na jednání dne 13.2.2017 přísluší právnímu zástupci žalované podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada cestovních výdajů osobním automobilem dle vyčíslení ze dne 13.2.2017 v částce 262 Kč. V souvislosti s účastí na jednání dne 12.8.2019 přísluší právnímu zástupci žalované podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada cestovních výdajů osobním automobilem dle vyčíslení ze dne 12.8.2019 v částce 280,60 Kč. V souvislosti s účastí na jednání dne 16.10.2019 přísluší právnímu zástupci žalované podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada cestovních výdajů osobním automobilem dle vyčíslení ze dne 16.10.2019 v částce 280,60 Kč. Celkem tedy činily cestovní výdaje právního zástupce žalované částku ve výši 1 081,20 Kč. V souvislosti s účastí právního zástupce žalované na jednání ve dnech 24.6.2016, 13.2.2017, 12.8.2019 a 16.10.2019 náleží podle ust. § 14 odst. 1 písm.a), odst.3 vyhl.č. 177/96 Sb. právnímu zástupci žalované náhrada za ztrátu času v rozsahu 8 půlhodin po 100 Kč, tj. celkem částka 800 Kč. Dle uvedeného propočtu se tedy odměna za právní zastoupení žalované před soudem prvního stupně, dále v odvolacím řízení a dále v dovolacím řízení rovná celkem částce ve výši 175 681,20 Kč. Právní zástupce žalované osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle ust. § 137 odst. 3 písm.a) občanského soudního řádu mu proto náleží jako součást náhrady nákladů řízení ještě náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty, která činí z částky 175 681,20 Kč sumu 36 893,052 Kč. Celkem tedy činily náklady řízení za právní zastoupení žalované včetně náhrady za 21 % daň z přidané hodnoty částku ve výši 212 574 ,20 Kč, tj. po zaokrouhlení 212 547 Kč. Žalobkyni, která v řízení zcela podlehla, bylo proto s poukazem na ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu uloženo, aby tato zaplatila žalované na nákladech řízení částku ve výši 212 547 Kč, a to k rukám právního zástupce žalované podle ust. § 149 odst. 1 občanského soudního řádu. Lhůta pro zaplacení náhrady nákladů řízení byla s ohledem na jejich výši stanovena na 15 dnů s tím, že plyne od právní moci rozhodnutí.(viz výrok sub. II).

55. Žalobkyně žádala, aby soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení aplikoval ust. § 150 občanského soudního řádu. Z ust. § 150 občanského soudního řádu vyplývá, že jsou-li tu důvody

hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Z obsahu spisu vyplývá – konkrétně z kupní smlouvy ze dne 24.2.2014 – že žalobkyně nemovitosti v [REDAKCE] prodala paní [REDAKCE] za kupní cenu ve výši 1 700 000 Kč. Žalobkyně tak náhradou za předmětné nemovitosti získala peněžitou kompenzaci ve formě kupní ceny, která jí byla uhrazena jednorázově. Žalobkyně ani netvrdila, že by nebyla schopna náklady řízení žalované zaplatit. Odkazovala na okolnosti, za kterých k podání žaloby došlo, jakož i na okolnost, že úspěch žalované ve věci byl dosažen na základě námitky promlčení, kterou soud uznal za důvodně uplatněnou. K tomu je třeba uvést, že žalobce při podání žaloby musí vzít v úvahu i možné riziko neúspěchu ve věci, se kterým je spojena i povinnost k náhradě nákladů řízení. Námitka promlčení je obranou zákonnou, takže ji nelze podřazovat za důvod hodný zvláštního zřetele, se kterým bylo být spojeno snížení či nepřiznání náhrady nákladů řízení podle ust. § 150 občanského soudního řádu.

56. Tolik odůvodnění rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15-ti dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě, a to ve dvojím vyhotovení.

Nebude-li plněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze se plnění domáhat soudním výkonem rozhodnutí, respektive exekucí.

Most 16. října 2019

JUDr. Marie Švecová v. r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.08.2020, ve výroku I. právní moci dne 18.08.2020, ve výroku II. právní moci dne 18.08.2020. Toto rozhodnutí je ve spojení s Rozs. KS č.l. 375 (potvrz.) a je vykonatelné dne 03.09.2020. Připojení doložky provedla Veronika Šolcová dne 22.01.2021.